

Sygnatura akt VIII C 315/16

\$%\$VIII/C/315/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Karolina Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K.

przeciwko J. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. P. na rzecz strony powodowej Spółki Akcyjnej Kancelaria (...) z siedzibą w K. kwotę 351,29 zł (trzysta pięćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od tej kwoty od dnia 12 lutego 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 180 zł tytułem stosunkowego zwrotu kosztów procesu;

IV. nadaje wyrokowi zaocznemu w punkcie I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 315/16

UZASADNIENIE

Sprawa została rozpoznana i rozstrzygnięta w postępowaniu uproszczonym (k. 1)

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie strona powodowa Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K., wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego J. P. kwoty 581,29 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 12 lutego 2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podniosła, że na mocy umowy cesji dochodzonej pozwem wierzytelności jest następcą prawnym (...) Sp. z o.o. w W., która to Spółka zawarła z pozwanym w dniu 23 października 2014 r. umowę pożyczki na kwotę 310 zł. Pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczki do dnia 11 lutego 2015 r. Pomimo wezwania pozwanego do zapłaty przez stronę powodową pismem z dnia 30 czerwca 2015 r. pożyczka nie została spłacona.

Strona powodowa sprecyzowała roszczenie w piśmie z dnia 7 marca 2016 r., podając sposób wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem na którą składała się: kwota udzielonej pożyczki w wysokości 310 zł, prowizja za udzieloną pożyczkę w wysokości 58,90 zł, koszty wezwań do zapłaty w wysokości 230,00 zł oraz wpłata pozwanego 17,61 zł.

Po przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu, na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2016 r. Sąd wydał wyrok zaoczny po przeprowadzeniu postępowania dowodowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 października 2014 r. J. P. na platformie internetowej (...) Sp. z o.o. zawarł z tą spółką umowę pożyczki kwoty 310 zł, która miała być spłacona do dnia 16 sierpnia 2014 r., za zapłatą przez pożyczkobiorcę kwoty określonej jako „prowizja”. Paragraf 4 Punkt 6.4. umowy ramowej pożyczki stanowił, iż pożyczkodawca mógł przesyłać pożyczkobiorcy będącemu w zwłoce wezwanie do zapłaty w formie pisemnej i/lub w formie wiadomości e-mail, zaś pożyczkobiorca zostanie obciążony za wezwanie do zapłaty kwotami: 30 zł za przesłanie pierwszego wezwania, 40 zł za przesłanie drugiego i trzeciego wezwania, 50 zł za przesłanie czwartego i piątego wezwania. Pieniądze w kwocie 700 zł zostały przelane na rachunek wskazany przez pożyczkobiorcę.

Dowód: - umowa ramowa pożyczki – K. 17-22

- faktura z 25.08.2014 r. – k. 23

- polecenie przelewu – k. 24

W dniu 23 października 2014 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonał przelewu kwoty 310 zł tytułem pożyczki na rachunek bankowy pozwanego.

Dowód: - potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki z 14.08.2014 r. – k. 23

Prowizja od udzielonej pożyczki wyniosła 58,90 zł. Pozwany dokonał wpłaty kwoty 17,61 zł.

bezsporne

W dniu 30 czerwca 2015 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., jako Cedentem a Kancelarią (...) S.A. z siedzibą w K., jako Cesjonariuszem została zawarta umowa przelewu wierzytelności, zgodnie z którą Cedent przelał na Cesjonariusza wierzytelności wskazane w załączniku nr 1 do umowy, w którym pod pozycją 3202 wyszczególniona była wierzytelność pozwanego. Wraz z wierzytelnościami Cedent przeniósł na Cesjonariusza wszelkie związane z nimi prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki (§ 6 umowy).

Cedent zobowiązany był do wysłania pocztą wszystkim Dłużnikom zawiadomienia o dokonaniu przelewu wierzytelności na Cesjonariusza podając informację, że zapłata ma być przekazana na konto, które Cesjonariusz wskaże Dłużnikom (§ 4 umowy).

Dowód: - umowa przelewu wierzytelności z dnia 30.6.2014 r. z załącznikiem – k. 12-14.

Pozwany został przez stronę powodową zawiadomiony o przelewie i wezwany do zapłaty pismem z dnia 30 czerwca 2015 r.

Dowód: - pismo z dnia 30 czerwca 2015 r. – k. 15-16

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny – § 1. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa – § 2.

W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. Spełnione zostały zatem przesłanki uzasadniające wydanie wyroku zaocznego.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pozwany J. P. zawarł z poprzednikiem prawnym strony powodowej umowę pożyczki, do której mają zastosowanie przepisy art. 720 kc. i n. Na mocy tej umowy pozwanemu została udzielona pożyczka w wysokości 310 zł., oraz naliczono prowizję w wysokości 58,90 zł. Pozwany nie spłacił w całości udzielonej mu pożyczki. Dokonał jedynie wpłaty kwoty 17,98 zł.

Sąd uznał za budzące uzasadnione wątpliwości, twierdzenia strony powodowej co do zasadności obciążania pozwanego kwotą przewyższającą kwotę 230 zł naliczonej z tytułu wystawionych wezwań do zapłaty.

W ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła istnienia kosztów skierowanych do pozwanego wezwań do zapłaty oraz ich wysokości. Nadto, żądanie tak wysokich kosztów, jest zdaniem Sądu sprzeczne z postanowieniami przepisów art. 385¹ § 1 k.c. Zgodnie bowiem z § 1 wskazanego artykułu postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Norma prawna zawarta w przepisie kolejnego paragrafu stanowi, że jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Z kolei przepis art. 385¹ § 3 k.c. stanowi, że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Natomiast przepis kolejnego paragrafu stanowi, iż ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Zgodnie zaś z art. 385² k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Zważyć należy, iż nałożenie tak wysokich kosztów wezwań do zapłaty pozostaje w sprzeczności z dobrymi obyczajami. Obciążenie pozwanego kosztami wezwań do zapłaty, niezależnie od tego, czy koszty te zostały poniesione, uznać należałoby za wyższe niż maksymalne, a nawet ukryte odsetki od sumy pożyczonego kapitału. Postanowienie takie, jako zmierzające do obejścia prawa, jest nieważne na mocy przepisu art. 58 § 1 k.c. Wskazać należy, że pozwany nie miał rzeczywistego wpływu na treść tych postanowień umownych, które zostały mu narzucone w omawianym zakresie przez pożyczkodawcę. Kwestionowane postanowienia umowne o kosztach obciążających pożyczkobiorcę w przypadku niewykonania zobowiązania zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanego pozwanemu jako konsumentowi przez kontrahenta. Takie postanowienia umowy pożyczki kształtują określony obowiązek konsumenta, w przypadku uchybienia terminowi zwrotu pożyczki, w sposób niezgodny z dobrymi obyczajami, gdyż zastrzegają na ten wypadek dodatkowe opłaty w wygórowanej wysokości, które w dodatku zostały z góry ściśle i dokładnie określone. Wskazać przy tym należy, że opłata za wezwanie do zapłaty, uwzględniając wysokość kosztów tego rodzaju usług stosowanych przez firmy je świadczące, jest znacznie zawyżona, nadto powód nie wykazał, że w ogóle wezwania te były do pozwanego kierowane. Sąd miał na względzie regulację zawartą w art. 6 k.c., zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (ciężar dowodu), a ponadto przepisu art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapadłym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09, za niedozwolone i zakazane do wykorzystywania w obrocie z konsumentami zostały uznane postanowienia wzorców umownych nakładających na kredytobiorcę obowiązki w postaci konieczności poniesienia kosztów związanych z monitorowaniem kredytobiorcy, w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy (dotyczyło to kosztów telefonicznych upomnień, korespondencji

kierowanej do kredytobiorcy związanej z nieterminową spłatą kredytu w postaci zawiadomień, upomnień itp., wyjazdu interwencyjnego do kredytobiorcy).

W oparciu o powyższe Sąd doszedł do wniosku, że zastrzeżenie dochodzenia od pozwanego zapłaty kosztów związanych z wystawionymi wezwaniami do zapłaty jest niedozwolonym postanowieniem umownym, zatem w świetle przepisu art. 385¹ § 1 k.c. nie wiąże pozwanego. Należy również podkreślić, iż strona powodowa nie wskazała jakichkolwiek dowodów oraz okoliczności uzasadniających zobowiązanie pozwanego do zapłaty kosztów wezwań do zapłaty w kwocie 230 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę należności głównej w wysokości 310 zł oraz kwotę prowizji w wysokości 58,90 odejmując kwotę wpłaconą przez pozwanego w wysokości 17,98 zł, czyli łącznie 351,29 zł – wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 12 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. W zakresie zaś żądania zapłaty kwoty 230 zł powództwo podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia 12 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, przy czym – z uwagi na to, iż od 1 stycznia 2016 r. dotychczasowe „odsetki ustawowe” określone w art. 481 k.c. są nazwane „ustawowymi odsetkami za opóźnienie” – Sąd w pkt. I wyroku odpowiednio dostosował uwzględnione roszczenie określone w pozwie wniesionym w dniu 12 października 2015 r. do nowej terminologii.

O kosztach postępowania sądowego postanowiono w myśl art. 100 zd.1 k.p.c., który stanowi, iż w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W przedmiotowej sprawie strona powodowa utrzymała się ze swoim roszczeniem w 60 %. Na koszty postępowania składały się kwoty: 270 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego, 0,30 zł prowizji od opłaty sądowej oraz 30,00 zł. tytułem opłaty sądowej od pozwu - łącznie 300,30 zł. - z tego 60 % to 180 zł.

Mając zatem na uwadze wynik procesu należało zasądzić od J. P. rzecz strony powodowej kwotę 180 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt III wyroku.

O nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.